

EVA BRYKNER

The book cover features a central illustration of a young girl with two braids, wearing a yellow sweater and blue jeans, standing on a grassy cliff edge. She is looking out over a vast, misty landscape. The entire scene is framed within a large, dark, ink-splattered shape. Above the girl, there are silhouettes of dandelions with seeds blowing away and a tall, dark evergreen tree. Below the girl, the silhouettes of evergreen trees are reflected. The background is a textured, aged, light brown color.

HRANICE
BOLESTI

motto

Hranice bolesti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Evy Brykner

Hranice bolesti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVA BRYKNER

HRANICE BOLESTI

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Eva Brykner, 2026

ISBN V TIŠTĚNÉ VERZI 978-80-267-6061-0

ISBN E-KNIHY 978-80-267-6065-8 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2026) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-6066-5 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2026) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-6062-7 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2026) (EPDF)

*Někdy je bolest jediná jistota,
kterou máme.*

Jo Nesbø

*Věnováno mé rodině. Mamince a sestráům,
kterým vděčím za lásku ke knihám
a detektivním zápletkám.*

A také všem obětem nevyřešených případů.

PROLOG

Bylo září roku 1995, jeden z těch vzácných podzimních okamžiků, kdy slunce svítí a nebe je bez mraků. Den se právě překlenuje do odpoledne. Vzduch byl klidný a voněl pryskyřicí z borovic. Tereška seděla na betonové zídce, žlutý propínací svetrík měla vytažený ke krku a snažila se zabavit před domluvenou schůzkou. Dnes se měli potkat jinde než obvykle.

Vedle sebe měla položený školní batoh, v jehož boční kapse prosakovala špatně uzavřená lahev. Za pasem jí visel walkman, na uších měla nasazená sluchátka a nohama kývala do rytmu písničky *Zombie* od The Cranberries. V myšlenkách byla daleko. Myslela na to, že jednou odejde někam, kde ji nikdo nebude znát. Zavřela oči a nechala svět prosvítat skrz víčka. Sluneční paprsky tančily po mladinké tváři, havraní vlasy povlávaly v lehkém vánku a chvíli se zdálo, že je vše v pořádku.

Sklopila pohled k Bravíčku, které jí leželo na kolenou. Se zájmem si pročítala rubriku s otázkami čtenářů. Doufala, že mezi nimi najde odpověď i na to, co trápilo ji.

Zkontrolovala hodinky. Už je čas. Neměla by přijít pozdě. Uložila časopis do batohu, který si pak nasadila na záda, a vyrazila. Skladba ji doprovázela v rytmu chůze a přehlušila okolní zvuky.

Dorazila včas, ale místo zelo prázdnotou. Skladba dohrála, a než zazněly tóny další, ticho odhalilo kroky za zády, které téměř kopírovaly ty její.

Zpomalila.

Kroky za ní také.

Nic.

Otočila se. Stál tam ten, koho očekávala, přesto se neubránila překvapení. Znamá postava se nad ní tyčila. Nečekaně blízko. Něco je špatně. Chlad jí sjel po páteři a oči se jí rozšířily překvapením, když spatřila ten pohled. Temnější než jindy. Chtěla ustoupit o krok, ale její podrážky zůstaly přilepené k zemi.

Všechno se stalo dřív, než stačila vykřiknout. Vzduch se pohnul. Písnička skončila, než kazeta stihla dohrát.

Ve vzduchu se vznášel zápach smrti. Bezvládné tělo leželo na dně žulového lomu. Pod hlavou rozlitá kaluž krve už byla zaschlá. Pravá noha byla ohnutá v nepřirozeném úhlu a pod kolenem trčela ostrá kost, která protrhla kůži i látku džínů. Dlouhé černé vlasy, slepené krví, částečně zakrývaly znetvořený obličej a bezmračnou oblohu sledovalo už jen jedno oko. Zbytek obličeje připomínal kaši masa, krve a kostních úlomků. Na kanárkově žlutém svetru prosakovaly rudé skvrny, na nichž ulpíval žulový prach. O kus dál se válel její batoh.

Kapitánka Martina Vránová se s obavami přibližovala k tělu. Slunce už se sklánělo k obzoru a její drobná postava vrhala dlouhý stín. Pod nohama jí křupal štěrk, a když se zvedl vítr, kapitánce se dostal do očí prach.

„Sakra,“ zaklela a promnula si je. Plavé vlasy jí poletovaly kolem hlavy. Stáhla ze zápěstí gumičku a svázala je do ohonu na temeni.

Technik fotil oběť z nejrůznějších úhlů. Fotoaparát cvakal a jeho zvuk zaplňoval ticho. Další lidé odebírali vzorky a prohledávali nejbližší okolí.

Martina došla k tělu a bedlivě si ho prohlížela. Oběť byla zmlácena k nepoznání. Přesto bylo zřejmé, že se jedná

o dívku. Velmi mladou, ještě dítě. Zhoupnul se jí žaludek. Nikdy neviděla nic tak drastického. Obraz mrtvé dívky se jí vypálil do mozku a ona si byla vědoma toho, že tu vzpomínku už nikdy nevyžene z mysli.

Alena nervózně poklepávala nohou, zatímco si na plastové židli čekárny krátila čas čtením časopisů. Ale nešlo to. Nedokázala se soustředit na text před sebou. Oči jí nervózně tékaly po místnosti a nevědomky stáčela pohled k polstrovaným dveřím. K čemu to vlastně slouží? Má to utlumit vzlyky, které se zevnitř ozývají? Snažila se potlačit rostoucí paniku, zaměstnat se, ale marně. Vytáhla z kabelky koženou peněženku a z kapsy s plastovou fólií vyndala starou dceřinu fotografii.

Byla na ní usměvavá, sotva třináctiletá dívka. V očích jí jiskřilo, černé vlasy měla spletené do dvou copů a mávala do objektivu. Alenu bodlo u srdce. Vzpomínky na dceru ji vždy dokázaly rozptýlit. Fungovalo to i tentokrát – najednou zapomněla, kde je. Ocitla se na louce poseté pampeliškami a mačkala spoušť.

Pamatovala si ten den, jako by to bylo včera. Manžel byl tehdy na chatě opravovat střechu a ony využily toho, že zůstaly samy, aby si udělaly holčičí den. Terezce připravila kávu. Její první. Spolu ji vypily na balkóně a poté si vzájemně zapletly copy a šly se projít. Na louce se svalily do trávy a pozorovaly líně se pohybující mraky. Vzduch voněl létem a pylem, bylo jim spolu tak krásně.

„Mami?“ broukla Tereza směrem k matce. „Miluješ tátu?“

Alena se k ní otočila. „Jasně že jo. Proč se ptáš? Táta a ty jste to nejlepší, co mě v životě potkalo. Nevím, co bych si bez vás počala.“ Usmála se a pohladila dceru po vlasech.

Terezka chápavě přikývla, usmála se a dál se na nic neptala.

„Mami, pojd', uplete si věnečky z pampelišek,“ vyskočila Tereza a někdy tehdy vznikla ta fotografie. Plná lásky a štěstí.

Alena fotku pohladila a oči jí zvlhly. Necelé dva měsíce poté přišla o oba. O dceru a manžela – dvě osoby, které nadevše milovala. I po tolika letech ta ztráta nepředstavitelně bolela.

„Můžete dál, paní Doleželová,“ ozvala se mladá zdravotní sestra v otevřených dveřích. Alena spolkla žaludeční šťávy, které se jí draly do krku. Opatrně uložila dceřin obrázek zpátky na místo a vstala. Roztřesené nohy ji nejistě nesly do ordinace, načež se za ní dveře s bouchnutím zavřely.

„Posadte se, paní Doleželová,“ pokynul jí zhruba třicetiletý lékař s krátkým rozčuchem a kulatými brýlemi. Alena se nepatrně zamračila. Byl tak mladý, mohla věřit jeho zkušenostem? Měla obavy, zda je v dobrých rukách. Posadila se na kožené křesílko. Doktor se přisunul pošoupnutím kolečkové židle. Sundal si brýle a složil si je do náprsní kapsy pláště. Dával si na čas. Nejprve se podíval z okna, teprve poté na ženu před sebou.

Přemýšlí, kde začít? Přitom přesně tuto řeč musel pronášet už mnohokrát, napadlo ji a potlačila náhlou chuť zvednout se a utéct.

Odkašlal si. „Paní Doleželová, mám pro vás výsledky všech vyšetření, která jste absolvovala.“ Odmlčel se.

„Bohužel pro vás nemám dobré zprávy. Jedná se o malobuňčný karcinom plic. Výsledky ukazují, že jde o velice agresivní typ nádoru.“ Opět svou řeč na okamžik přerušil a nechával pacientku vstřebat nepříjemnou informaci. „To znamená, že se nádor rozšířil do okolních uzlin, ale zatím nenapadl vzdálené orgány. Budu k vám upřímný, situace je vážná, ale stále máme možnosti, jak nemoc zpomalit. Vše si spolu podrobně projdeme. V tuto chvíli je důležité vědět, že na to nejste sama. Jsme tady pro vás.“ Nechal sílu slov zapůsobit a připravil se na reakci, která bude následovat.

Alena jen přikývla.

Doktor si vyměnil pohled se sestrou a poté se opět podíval na pacientku.

„Máte rakovinu. Bohužel postupuje rychleji než jiné typy rakoviny plic. Taky mívá tendenci šířit se do jiných orgánů. Zahájíme léčbu a pokusíme se nádor zpomalit, jak to jen půjde.“ Opatrně položil dlaň na její, spočívající v klíně. Opět jen pokývala hlavou a všimla si dalšího nejistého pohledu, který vrhnul na sestru.

„Dobře, dobře,“ opakovala. „Tak děkuju. Ozvu se, až se rozmyslím.“ Přehodila si kabelku přes rameno a vstala.

„Co si rozmyslíte?“ zajímalo doktora.

„Jestli se budu chtít léčit, nebo ne.“ Křehce se usmála. Oči se jí začaly zalévat slzami, ale snažila se je zadržet, dokud z ordinace neodejde. *Bud' statečná*, opakovala si tiše. *Ale kvůli komu?*

Doktor, překvapený jejím jednáním, nebyl schopný zareagovat. Už chytala za kliku.

„Máte někoho, komu bych zavolala? Kdo by se teď o vás postaral?“ zakročila sestra.

Alena se zastavila, vteřinu setrvala s rukou na klice, pak se pomalu otočila. Doktor i sestra ji konsternovaně sledovali.

„Nemám. Už dávno ne,“ odpověděla a zmizela za dveřmi.

Sehnula se do dřepu a z odvážné blízkosti zkoumala tělo, zatímco technik odebíral otisky prstů. Nemohla si pomoci, ale snažila se představit si, jak asi dívka vypadala. Cítila knedlík v krku a rostoucí frustraci nad jejím osudem. *Byla tak mladá.*

„Tak co zatím víme?“ hodila Martina otázku do placu.

„Vypadá to na útok tupým předmětem. Někdo se na ní dost vyřádil.“ Nevěřicně vrtěl hlavou doktor Janoušek, lékař přivolaný na místo.

„Odhadnete dobu smrti?“ zajímalo ji. Otočila se k němu.

Doktor sklopil pohled a něco si mumlal. Kapitánka se narovнала a o dva kroky se přiblížila k lékaři. Ten na ni pohlédl.

„Zemřela asi před hodinou.“

„Cože?“ vykřikla nevěřicně. „Kdy jsme dostali hlášení?“

„Před necelou hodinou,“ konstatoval.

Martina si chytila hlavu do dlaní. V mysli se jí usídlila neodbytná myšlenka: *Určitě to nebude náhoda, že dostali hlášení tak brzy.*

„Kdo ohlásil nález těla?“

„Anonym, madam,“ ozval se za jejími zády podporučík Filip Bauer, který právě v bezpečné vzdálenosti típnul cigaretu do země. Tmavé kratší vlasy mu čechrал vítr.

„Tu madam si nechte,“ otočila se. Trochu se obávala, jestli nováček nebude případ brzdit.

Mladík v džínové bundě vytřeštil oči. „No, já jsem to nemyslel...“

„Dělám si legraci. Říkejte mi Martino.“

Podporučíkovi se znatelně ulevilo. Bylo mu necelých pětadvacet, na kriminálce pracoval sotva rok a tohle byl jeho první výjezd na místo činu.

Takže anonym, vrátila se Martina v myšlenkách k telefonátu. Mohl nález těla ohlásit vrah? Proč by se jinak dotyčný nepředstavil? Jedině že by něco skrýval. Ale proč by nepočkal, až tělo někdo jiný objeví? Takhle by se přece připravil o náskok. Možná to ale vrah nebyl. Někdo, kdo chce zůstat v anonymitě?

„Doktore, co mi k tomu zatím můžete říct? Cokoliv užitečného. Víte, že se potřebuju od něčeho odpíchnout.“ Zaclonila si oči dlaní. Byl konec září, ale zapadající slunce ještě silně svítilo. Svlékla si bundu a odhalila tak za pasem pouzdro se zbraní a vysílačku.

„Tohle nevypadá na místo činu, takže odhaduji, že k útoku došlo nahoře,“ ukázal k vrcholu lomu „a pachatel ji poté shodil dolů. Víc vám nejsem schopný říct, ale předpokládám, že následkem toho pádu došlo k vnitřnímu krvácení. Na soudním budou určitě konkrétnější.“

„Běžte se podívat nahoru. Obejděte to. Pořádně to tam omrkněte, nafotěte, a cokoliv najdete, vezměte to s sebou,“ zavolala směrem k technikům i podporučíkovi. „Hlavně dávejte bacha, ať mi sem dolů nesletíte.“

Několik se jich okamžitě vydalo k cestě vedoucí kolem lomu nahoru.

„Musela zažít hotový peklo. Ten, kdo to udělal, chtěl, aby trpěla. Chtěl, aby cítila tu bolest,“ doplnil lékař.

„Do prdele,“ odplivla si znechuceně Martina. „Chudák holka. Jaký monstrum může něco takového udělat?“

Doktor i technici mlčeli. Nikdo z nich neznal odpověď.

Za Alenou se zabouchly dveře ordinace. Vyběhla z budovy ven, jako by snad pomohlo vzdálit se co nejdál od místa, kde se dozvěděla tu zprávu. Oči se jí zalily slzami, a teprve když se sesunula na nedalekou lavičku, nechala je volně proudit. Neplakala kvůli tomu, že umírá, to jí bylo jedno, naopak to spíš vítala. Plakala proto, že ačkoliv doktor tvrdil, že na to sama není, ona sama byla. Nemá se komu svěřit, s kým tu trnitou cestu sdílet. A nezůstane tady nikdo, kdo by pro ni truchlil. Možná, ale opravdu jenom možná, se po smrti konečně setká se svou dcerou. Konečně budou opět spolu. Nebyla věřící, ale představa opětovného shledání se jí líbila.

Byl začátek března, po ránu ještě mrzlo a chlad se jí zakousl do těla. Zhluboka se nadechla a rozkašlala se. Pomyšlela na to, jak dlouho asi bude moct volně dýchat bez podpory přístrojů. Jak dlouho bude trvat, než ji nemoc přemůže. Najednou ji ovládla neskutečná touha přivonět si ke květině nebo čerstvě připravené kávě.

Otevřela kabelku a z jejích útrob vystrachala kapesník. Otřela si slzy a vysmrkala se, pak se rozhlédla kolem. Na oddělení onkologie proudili lidé. Někteří očividně bojovali se stejnou nemocí, jiní šli nejspíš navštívit pacienty.

Smutní a zamlklí. Nebyla si jistá, zda chce o svůj život bojovat. Jestli se prostě nemá odevzdat osudu.

Ze zamyšlení ji vytrhlo zvonění telefonu. Chvilí trvalo, než si uvědomila, odkud melodie vychází. Vylovila z kabelky mobil a přijala hovor z neznámého čísla.

„Dobrý den, Joura,“ ozvalo se. „Volám z libereckého bazénu. Dovolal jsem se paní Aleně Doleželové?“

mlčela. Na malý okamžik se zamyslela nad svým spojením s městským bazénem a nebyla schopna reagovat.

„Haló, slyšíme se?“

„Ano. To jsem já.“

„Váš manžel tady kdysi pracoval?“

Alena přemýšlela, co má odpovědět. Vzpomínka na muže ji zbolela. Rozhovor opět přerušilo ticho.

„Asi blbne spojení. Pracoval tu kdysi váš manžel?“ zopakoval svou otázku.

„No, ano. Pracoval. Proč?“

„Sláva. Snažil jsem se na vás sehnat kontakt. Tohle číslo jsem dostal od sestry paní Houžvičkové. Ta dělala u nás v sauně. A její sestra se prý s vámi zná z turistického klubu. Doufám, že se nezlobíte, že jsem si na vás číslo opatřil.“

Proč bych se měla zlobit, když ani nevím, co po mně chceš? napadlo zaskočenou Alenu.

Joura mezitím pokračoval: „Bazén právě prochází rekonstrukcí, jak jistě víte, no a my všechno vyklízíme. Máme tu stále šatní skříňku vašeho pana manžela, jenže o něm nikdo nic neví. Tak jestli byste byla tak hodná a zastavila se pro jeho věci.“

„Klidně to spalte,“ vyhrkla Alena. „Říkala jsem to už tehdy, když mě před lety někdo z bazénu kontaktoval.“

„O tom já nic nevím, bohužel. Mám jen instrukce odstranit všechny původní skříňky. A říkal jsem si, co kdyby tam pan manžel měl něco důležitého...“

„Nebo víte co?“ skočila mu do řeči, když náhle změnila názor. „Já se pro to za chvíli stavím.“ Napadlo ji, že by mezi jeho věcmi mohla najít nějaké odpovědi. Někaké vodítko. Cokoliv, co by vysvětlilo, co se tehdy stalo.

Chtěla ještě poděkovat a rozloučit se, ale nad hlavou jí právě přeletěla helikoptéra mířící na heliport, a tak prostě hovor típla a mobil uložila zpátky do tašky.

Martina zůstala na místě činu poslední. Přemítala nad tím, kdo by mohl něco takového udělat. *V kom se ukrývá tolik zloby a hněvu, že dokáže surově zbít bezbrannou dívku a poté se dívat na to, jak její bezvládné tělo padá na dno lomu? Musel to být někdo prostý emocí. Pro koho mohla představovat problém?* Otrásla se, jako by jí to snad pomohlo nechat úzkost na místě činu. Nepomůže. Sedne jí na ramena a bude ztěžovat každý její krok. Pocítí její tíhu, kamkoliv se hne. Večer s ní bude uléhat a ráno se s ní budít. Tak dlouho, dokud nezíská odpovědi.

Obešla lom a po prašné cestě se dostala nahoru. Ve vzduchu se třepotala policejní páska. Tady byly poryvy podzimního větru silnější a výraznější. Vstoupila na místo činu a rozhlížela se po zemi. Snažila se představit si, co se tam stalo. Pošlapaná zem a stopy krve. Některé i metr daleko.

Popošla pár kroků k okraji lomu. Ze shora chtěla vidět to, co viděl vrah. Dolů to bylo deset, možná patnáct metrů. *Sledoval pachatel oběť při pádu? Čekal tam poté, co dopadla, nebo se okamžitě vytratil?* Opatrně se naklonila přes okraj. Z té propasti se jí zamotala hlava tak, až se zakymácela. Pokusila se nabrat ztracenou rovnováhu, rukama

zamávala ve větru ve snaze něčeho se zachytit. Udělala krok, jenže špatným směrem. Kusy kamenů se jí drolily pod podrážkou a noha se jí smekla. Padala. Tělo přitiskla k žulové stěně. Srdce se jí rozbušilo. Rukama se snažila zachytit čehokoliv, co by zmírnilo pád.

Těžce dopadla na nohy a svezla se na zem. Ale žila. Hrudník se jí prudce zvedal. Na malou chvíli se neodvážila ani pohnout. Teprve za okamžik, když se jí podařilo srovnat dech, se opatrně rozhlédla. *Tak to bylo zatraceně těsné*, pomyslela si a vydechla. Ruce se jí třáslly. Spadla jen na nižší podestu. Stěna lomu byla tvořena odlamovanými kusy žuly, které připomínaly schody.

Se strachem se otočila do sedu a zády se opřela o kameninou stěnu. Neodvažovala se pohnout. V sedě se lehce naklonila a pohlédla dolů. *To je ještě sakra výška!*

Vyděšeně se rozhlížela. Jenže tam byla sama. Pohlédla nahoru. Nad hlavou měla zhruba tři metry hladkou skálu. Tamtudy ne. Nezbyvalo než slézt dolů.

Opatrně se postavila a kotníkem jí projela palčivá bolest. „Sakra,“ zaklela.

Zhluboka se nadechla a opatrně se posunula k okraji kamene. Položila se na břicho a pomalu se spouštěla nohama napřed o blok níž. Uvolněné kusy žuly se při tom drolily a padaly dolů. Když dopadla nohama na podestu, něco pod jejími podrážkami křuplo. Sklopila pohled a v prachu spatřila zničeného walkmana. Opatrně ho zvedla za kabel sluchátek, aby na něm nezanechala otisky. Ze zadní kapsy džínů vytáhla sáček a přístroj do něj vložila. *Na hladkém povrchu by mohly zůstat pachatelovy otisky, pokud se ho při útoku dotkl.* Zastrčila si ho do kapsy bundy a pokračovala

ve slézání. Pohybovala se pomalu, se strachem, že se skála pod ní uvolní a ona znovu spadne.

Pokaždé když doskočila na nohy o kus níž, sykla bolestí. *Na ten kotník se zítra nejspíš nepostavím*, došlo jí. Trvalo skoro hodinu, než se konečně ocitla dole. Svalila se na prašnou zem a popadala dech. V duchu si nadávala. Neměla tam chodit sama. Nebezpečný přešlap, který by neměla nikdy opakovat. A hlavně se o něm nesmí nikdo dozvědět. Tohle selhání si rozhodně nechá pro sebe.

Kulhavým krokem se vydala k autu, které nechala zaparkované na okraji lomu. Ještě jednou se ohlédla a otrásla se. Nasedla do svého favoritu a odjela.

K bazénu to měla Alena sotva patnáct minut, ale cesta jí zabrala přinejmenším dvakrát tolik, protože se rozhlížela kolem. Důvěrně známé město najednou vnímala úplně jinak. Přemýšlela. O dceři. O své nemoci. O manželovi. Nad hlavou jí jako černý mrak visela myšlenka, kterou se jí nedářílo zahnat. Tížila ji roky a nedávala jí spát.

Každé ráno prožívala chvilkovou slast nevědomosti, než opět udeřila realita a ona si uvědomila, že není ani o kousek blíž pravdě. Nyní procházela ulicemi Liberce a přemítala nad tím, proč vlastně v tomhle městě zůstává. Dcera byla nenávratně pryč a nic jiného ji tady nedrželo, naopak ji tady tížily vzpomínky. Přesto nikdy nesebrala odvahu odtud odejít. Možná právě kvůli těm vzpomínkám. Byly vlastně to jediné, co jí zbylo.

Vydala se ulicí 5. května. Pamatovala si, jak tudy s dcerou chodívaly pěšky do Lidových sadů, do zoo nebo jen tak na procházku. Chodívaly tudy a vyprávěly si, co je nového. Vy bavovala si, jako by to bylo včera, jak spolu seděly na lavičce a pozorovaly kolemjdoucí. Jak hrály slovní fotbal. Chyběla jí jejich intimita. Společné chvílky bez starostí. Aleně se sevřelo hrdlo. Pořád to tolik bolelo. Přestože uběhlo třicet let, stále to bylo čerstvé. Jako rána, která se nikdy nezacelí.

Mohla ji ignorovat a předstírat, že neexistuje, ale nic to neměnilo. Bolest zůstávala. Jen časem trochu slábla.

Zabočila kolem školy dolů z kopce k bazénu. Už zvenku bylo patrné, že uvnitř probíhá rekonstrukce. Červená budova byla sice neporušená, ale tobogány byly pryč. Automatické posuvné dveře se neotevřely, a tak vešla dovnitř těmi otočnými, ve kterých si Terezka kdysi užila spoustu zábavy.

Hned u vchodu ji odchytila starší dáma se silnými brýlemi.

„Sem nesmíte, bazén je pro veřejnost zavřený.“ Posunula si prstem brýle na nose, aby na Alenu naproti sobě lépe viděla.

„Volal mi pan Joura. Mám se za ním dostavit,“ vysvětlila a snažila se nerozptylovat se množstvím vzpomínek, které tady na ni působily. Pizzerie, kam spolu po každém plavání zašly, byla nyní prázdná. Chyběla tam velká kožená pohovka, kde sedávaly a čekaly, než manžel skončí v práci, aby si společně zašli na zmrzlinu.

„Aha. Tak to jo. To ale musíte zadem,“ kývla směrem ven.

„Dobře. Děkuju,“ zadržlo se jí v krku.

„Mám vás tam doprovodit?“ nabídla se žena a dodala: „Omlouvám se, pořád nám sem někdo leze, přitom každý musí vidět, že máme zavřeno, no ne?“

„To není potřeba, děkuju. Znáám to tu.“ Alena přijala s úsměvem neohrabanou omluvu.

Žena povytáhla obočí a opět se posadila do prosklené kukaně k rozluštěné křížovce.

Alena obešla bazén a zaklepala na těžké plechové dveře. Za okamžik se otevřely a v nich se objevil mladý muž

s plavými vlasy svázanými do culíku. Na sobě měl špinavé montérky.

„Paní Doleželová?“ usmál se upřímně. Utřel si ruce do kalhot a pravačku nabídl k pozdravu.

Alena přikývla a nabízenou ruku přijala.

„Ano, dobrý den.“ Z jejího hlasu byla patrná úzkost. Některé věci si připomínat nechtěla.

„Pojďte prosím za mnou,“ pobídl ji a vydal se temnou chodbou ke strojovně.

Prostor působil stísněně a Aleně se ulevilo, když se chodba po chvíli rozšířila.

Pokračovali dál, až k zázemí pro personál. Místnost byla chabě osvětlená a podél jedné stěny stálo několik plechových skříněk.

„Dávejte pozor, je to tady teď samý harampádí.“ Vyhnul se pytlům s cementem. „Jak vidíte, rekonstrukce byla už docela potřeba.“ Ukázal rukou kolem. „Ale věřila byste, že se lidi dohadovali o tom, jestli to bazén potřebuje? Někteří byli pro a jiní zas proti tomu. Ale já myslím...“

„Už tam budeme?“ Alena ho přerušila, protože ji z jeho výkladu začínala bolet hlava.

„Jo, samozřejmě, už jsme tady.“ Joura k ní natáhl ruku s klíčem. „Je to ta úplně vlevo.“

Vzala si klíč a přistoupila ke skříňce. Cedulka se jménem *Doležel* byla zašlá a písmo vybledlé.

„Věřila byste, že tu ty jeho věci ležely nějakých třicet let?“

„Věřila.“

Otočila klíčkem v zámku. Skříňka zaskřípěla a otevřela se. Taška s nářadím. Náhradní oblečení. Pár drobností. Začala věci vyndávat ven.

„Nemáte koš?“ zajímala se.

„Mám tady tenhle pytel na odpad.“ Přisunul ho k ní a opřel o zeď.

Staré montérky hodila rovnou do pytle. Tašku s náradím taky. I nosič na jídlo. Našla khaki batoh a začala prohledávat kapsy. Nic. Taky ho vyhodila. Alena strčila hlavu do skříňky a do tváře ji udeřil pach zatuchliny. Prohlédla vnitřek, aby nic nepřehlédla. A pak si toho všimla.

Přeložený kousek papíru zastrčený za vyčnívající kousek plechu na stěně skříňky. Ruce se jí roztřáslly. Opatrně ho vyjmula a podle materiálu a značek na zadní straně si uvědomila, že se jedná o fotografii. Zapomněla i na muže za sebou, který ji celou dobu zaujatě sledoval. Rozložila ji a v tu chvíli se s ní svět zatočil a ona se sesunula na zaprášenou podlahu.

Na služebně to hučelo jako v úle. Martina si svlékla koženou bundu, vysílačku a zbraň položila na stůl. Uvařila si mátový čaj a došla na své místo. Stáhla si kotník elastickým obinadlem a posadila se na hranu stolu.

„Co máte s nohou, šéfová?“ zajímala se kolegyně.

„Jenom jsem blbě našlápla, když jsem lezla z auta,“ zahlala Martina, aby nemusela nikomu vysvětlovat, co provedla.

„Teď mě prosím všichni poslouchejte,“ zvýšila hlas, aby upoutala pozornost ostatních. Povedlo se. Všechny tváře v místnosti se k ní obrátily.

„Máme tu mrtvou dívku a neznáme její jméno,“ sklopila pohled k fotografii ve svých rukách. „Musíme ho zjistit. Je to naše priorita. Jani,“ oslovila mladou vyšetřovatelku, „projdi databázi pohřešovaných, a pokud nenajdeš shodu, tak rovnou vyhlas pátrání a pošli žádost pátracům.“

Jana Novotná přikývla tak důrazně, až se jí rozhoupalo blond mikádo. „Jasně, šéfko.“

„Václave, ty mrkni do spisů, jestli jsme tu v minulosti neřešili něco podobného. Mladá dívka, surové napadení. Kdo ví, třeba to někdo neudělal poprvé.“

Václav Voříšek přikývl a zapsal si úkol do notesu.

„A Pepo, ty prosím tě obvolej i další okresy, jestli nemají někde podobný případ.“

„Provedu,“ souhlasil Josef Bárta.

„A co já?“ zajímal se Filip Bauer.

„Vy sledujte ostatní a uče se. Buďte k dispozici.“

Filip se na okamžik zachmuřil, ale dost dlouho na to, aby si toho Martina stačila všimnout.

„Myslíte, že do toho můžete skočit rovnýma nohama, Filipe? Že se nepotřebujete učit?“

V hlase jí zaznívalo podráždění. Byla si vědoma, že místo mu zařídil sám major Mráz. Dokázala ocenit jeho odvalu. Skočil do ledové vody s protézou, vytáhl jeho topícího se syna a ani na vteřinu nezaváhal. Jenže to nestačilo. Tuhle práci nemůže dělat každý a v jeho mladé tváři viděla nadšení, které může stejně tak snadno vystřídat bezmoc a deprese.

Atmosféra v místnosti zhoustla, ostatní čekali na Filipovu reakci. Sklopil zrak, jako by se styděl.

„Nemyslím, že jsem něco víc. Spíš míň,“ zaťukal na protézu. „Kvůli té noze jsem málem taky nebyl nikdo. Takže věřte, že jsem za tuhle šanci vděčnej.“ Pokrčil rameny a konečně mrknul. „Je mi jedno, jak jsem se sem dostal a co si o tom ostatní myslí. Ale chci pomoci dostat toho, kdo to tý holce udělal.“

Martina kývla a nepatrně se usmála. Napětí v místnosti polevilo.

„Dobře, s tím můžeme pracovat. Ale nic to nemění na tom, že se nejdřív musíte učit. Sledujte ostatní, snažte se být všude. Jedině tak se z vás může stát dobřej polda. A uvidíme, co z vás jednou vyroste.“

Filip přikývl a tím zpečetil jejich nepsanou dohodu. Svou rozhodností si získal Martininy sympatie, ale kapitánka věděla, že zápal nestačí. Obešla stůl a posadila se na židli.

„Počkáme, co nám pošlou z technickýho. Doufám, že aspoň něco ten parchant na místě činu zanechal.“ Podívala se z okna a na moment se odmlčela. „Někdo na ni někde čeká a přemýšlí, proč se nevrátila domů.“

V místnosti bylo ticho, že by bylo slyšet i spadnout špendlík na zem.

„Dobře bando, tak se do toho dáme.“

Místnost se opět rozhučela. Ozývalo se tukaní do klávesnice, tichý šum hovorů a faxu. Martina se spokojeně rozhlédla. Vládlo tam soustředění a odhodlání. Takhle to měla ráda – když pracovali jako dobře promazaný stroj. Ustrkla čaje a začala sepisovat zprávu z ohledání těla na místě činu. Doufala, že kolegyně najde shodu mezi pohřešovanými, i když to znamenalo, že někomu bude muset oznámit dívčino úmrtí. Někomu jednou větou zničí život. Zamrkala a znovu se napila čaje, pak vzala fotografii bezejmenné dívky z místa činu. Bylo jí nepříjemné, že oběť zatím nemá jméno, nejraději by jí nějaké dala. Mluvit o ní jako o oběti bylo... neuctivé. Jako by nikdy nebyla víc než tělo na dně lomu. Nezbyvalo než doufat, že ji někdo brzy nahlásí jako pohřešovanou.

Premítala nad tím, jak krátký život žila. Nad tím, co všechno nestačila zažít. Mohlo jí být sotva třináct. První pusa. První láska. Napadlo ji, o co všechno by přišla ona sama, kdyby zemřela tak brzy. Nikdy by se nedala k policii. Nikdy by se nezamilovala do své první lásky. Nikdy by nemusela na vojnu psát dopis, že je těhotná. Ale ani to, že

o miminko přišla. Martinou projela vlna úzkosti. Pohládila dívku na obrázku po znetvořené tváři. Cítila s ní propojení. Zírala na ni, jako by čekala, že snad promluví a sdělí jí pravdu o své smrti.

Venku už padla tma. Večer se stmívalo čím dál dřív. Za otevřeným oknem se zvedal vítr, polámané žaluzie vlály v průvanu a rytmicky narážely do okna. Listí poletovalo vzduchem a do místnosti se vkradla vůně blížícího se deště.

Martina zaklapla složku a nacpala si ji do kožené kabely. Oblékla si křivák a zvedla si límec, aby se chránila před náporům větru. Přehodila si tašku přes rameno, když vtom se rozletěly dveře.

Auto se řítilo křižovatkou, skřípění brzd doplňoval křik kolemjdoucích. Následovala ohlušující rána, tříštění skla a poté nervy drásající ticho. Ve vzduchu začala být cítit spálenina a benzín.

Prach z airbagů se usadil a odkryl hrůznou podívanou. „Proboha!“ zakřičel někdo.

Škoda Superb byla zdeformovaná. Všude kolem se válely střepy a listy novin se vznášely ve větru. Auto prosvištělo ulicí plnou rychlostí a narazilo do trafiky. Uvnitř na pásech viselo bezvládné tělo, na chodníku leželo dítě.

Lidé začali křičet a zmateně pobíhat kolem. Až na Olivera Berku, který nemarnil čas emocemi a vyběhl k nehodě s chladným klidem.

„Zavolejte sanitku!“ zakřičel. Zvážil situaci. Vyhodnotil priority a rizika. Nad dítětem se skláněl houf lidí, zatímco k autu se nikdo ani nepřiblížil.

Zamířil k vozidlu zaklíněnému v novinovém stánku a podíval se dovnitř rozbitým okénkem. Zblízka rozpoznal, že se jedná o ženu. Kabina auta působila jako okamžik zastavený v chaosu. Viděl, že během zlomku vteřiny se může změnit úplně všechno. Vystřelené airbagy. Od krve. Na čelním skle se táhla pavučina po nárazu. Přístrojová deska

zdeformovaná. Náraz pohnul volantem, který ženě tlačil na hrudník. Obsah její kabelky se povaloval po celé kabině. Na přístrojové desce ležela rtěnka, vedle mobil s roztříštěným displejem. Rádio hrálo hit z devadesátek a ticho rozbíjelo písní *Beautiful Life*. Žena byla zaklíněná a hlava jí spočívala na hrudníku.

Oliver se ani nehnul. Pohledem přešel po ženě a všiml si, že má v oku střep. Z ucha jí vytékala krev a kapala na bílou halenku.

Oliver natáhl ruku, prsty zraněné odhrnul vlasy z čela. Nad levým spánkem měla promáčklinu.

Dotkl se zápěstí. Nic. Žádné známky života. Narovnal se a kvapně zamířil k dítěti.

„Co děláte? Kam to jdete? Musíme ji vytáhnout,“ zavolal na Olivera muž, který nahlížel do okénka vedle něj.

„Tě už nepomůžeme. To dítě nás potřebuje.“

Chlapec, zhruba osmiletý, ležel na boku. Drobné tělíčko v tričku s dinosaury. Krev se rozlévala po asfaltu.

Oliver poklekl, aby dítě zkontroloval. Bylo při vědomí. Poslechl dech. Byl nepravidelný. Matka, sklánějící se nad ním, držela chlapce za ruku a kvílela.

„Poraněná plíce. Možná i trachea,“ konstatoval věcně.

Žena zavyla a naklonila se nad chlapce.

„Ustupte. Nemůže dýchat.“

Zoufalá žena začala dítě objímat. Slzy jí tekly proudem. Hladila chlapce po čele a odhrnovala mu vlasy z očí.

„Paní, musíte jít stranou, rozumíte?“

„Je to moje dítě!“ zakřičela na něj.

„Vím. Snažím se ho udržet naživu. Překážíte mi.“ Nedíval se jí do očí. Neřekl ani slovo útěchy. Jenom jednal.

Rychle. Přesně. V jeho tváři se nezračil strach, jen soustředěnost a někde hluboko uvnitř prázdné místo, kde kdysi bývala lítost.

„Hrudník se zvedá jen na jedné straně. Pravá plíce nepracuje, jak má,“ říkal si pro sebe nahlas. „Honem, pomozte mi ho opatrně obrátit na druhý bok.“

„Nechte ho, neměl byste s ním hýbat. Ublížíte mu,“ zastavila ho matka.

„Odvedte ji někdo!“ vykřikl rozkaz.

Muž telefonující se záchrankou jí pomohl vstát, volnou rukou ji objal kolem ramen a vedl mimo dav. „Nebojte se, určitě to dobře dopadne. Sanitka už jede.“

Oliver s pomocí dvou mužů chlapce opatrně převrátil na druhý bok.

„Buď v klidu. Pomalu dýchej.“

Dech se lehce zklidnil. Poškozená plíce kolabovala, ale druhá mohla pracovat.

„Potřebuje přikrýt,“ zvedl pohled k jednomu mladíkovi z davu přihlížejících. „Mikinu. Dej mi ji!“

Ten si ji začal okamžitě svlékat. Oliver ji přijal a chlapce přikryl, aby zabránil upadnutí do šoku. Poté vstal a oprášil si kolena. Víc udělat nemohl. Už byl na místě zbytečný.

„Můžete k němu. Ale nehybejte s ním,“ zavolal směrem k matce, která hned přiběhla a padla k synovi na kolena.

„Děkuju,“ zvedla pohled k Oliverovi. „Bude v pořádku?“

Oliver pokrčil rameny. „To nevím. Nejsem doktor.“ Setřel si z čela pot a v dálce zaslechl houkání sanitky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hranice bolesti***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.